



БАРБА ГАНЬОС СЪЯГА ИЗБОРИ!



Петко ПЕТКОВ

След като написа проект за нова Конституция и го замете под килима, барабар с искането за свикване на Велико Народно събрание, партията-ръководителка, водена от Бойко Борисов, заговори и за редовни парламентарни избори. Обаче отношението на управляващите и техните присъдружни към проведените от президента Радев консултации, напомня удивително на всичко, описано преди повече от век от Щастливеца в „Бай Ганьо прави избори“. Сякаш отново са се събрали бай Ганьо, Гочоолу, Дочоолу и Данко Хаирсзинът, и умуват как да вземат хем властта, хем Солунската митница.

Злополучният председател на НС Цвета Караянчева обвини президента в насаждане на недоверие в честността на изборите, а след два дни обяви, че бил и некомпетентен, понеже избрал за дата на редовните парламентарни избори 4-ти април, когато е католическият и арменският Великден. Точно Цвета да говори за арменския Великден, когато преди години, заради подмяната на термина арменски геноцид с масово унищожение, бе наречена ПКП от своя вожд Борисов – това ми идва много! Бедна, бедна, Караянчева, по-добре да се беше замонашила в някой манастир в Родопите, наред оня скандал с изтеклия аудиозапис на Борисов, вместо да продължиш да говориш и вършиш глупости! По какъв начин посочената в президентския указ дата за провеждане на изборите, ще повлияе негативно на избирателната активност? Ако Радев беше избрал Банго Васил, циганската Нова година, може би гласовете за ГЕРБ, ОП и ДПС щяха да намалеят чувствително, макар че ромите гласуват масово привечер.

На стр. 2

ВСЕЛЕНСКИЯТ ВАРТОЛОМЕЙ

На стр. 6



Премахането на паметника на Антим I, поставен от тракийци в двора на църквата „Св.Св. Константин и Елена“ в Одрин, е само един от безлезите за подчиняването на българската православна общност от Вартоломея, в Турция.



Панко АНЧЕВ

Винаги когато един цикъл от историята на модерната епоха приключва дори и с леко (по най-различни причини) закъснение и става наложително най-сетне да се обяви началото на следващия, се случва някакво събитие, което, грубо ала точно казано, наподобява „пукването на цирей“. Вътрешното напрежение в цялото дотолкова е нарасна-

„HI TECH-ИМПЕРИАЛИЗМЪТ“ – НОВИЯТ ЦИКЪЛ В ПОСЛЕДНИЯ СТАДИИ НА КАПИТАЛИЗМА

ло, че видимостта, която го обвива, не удържа натиска и се разкъсва. И отвътре изтичат недоволствата, натрупаните неразрешени проблеми, новата риторика, страстта към разрушения, т.е. гнойта, която му причиняваше толкова страдания, болки, неразположения и трудности. Няма какво повече да се прикрива, за какво да се демагогства и обществото да се прави, че всичко е наред.

Такъв исторически цикъл приключва сега и неговият цирей най-сетне се спуска.

Това, което отдавна се очакваше, се случи в края на миналата година в САЩ на президентските избори и с последващите събития по смяната на президентската администрация. Дошъл бе мо-

ментът да започне

новият цикъл в развитието на капитализма.

Идването на власт на Тръмп преди четири години бе едно от непростимите невнимания на самодоволната система, която си бе въобразила, че никой и нищо не я застрашава. Тя се възприемаше достатъчно силна в новото състояние на своя империализъм и вярваше, че никой не ще посмее да я уязви – камо ли да се опита да я разруши.

В. И. Ленин бе определил империализма като „последен стадий на капитализма“. Но се оказа, че и „последният стадий“ има своите периоди, които го доразвиват, променят го и го дооформят, за

да му придават нови сили и цели за постигане. След края на Втората световна война и особено след 60-те години на ХХ век, времето на капитализма започна да тече много ускорено. Циклите в развитието му станаха твърде кратки и се сменят прекалено бързо. По тази причина не се отчитат от изследователите, а сякаш и не се забелязват. И ето, дойде времето на новия империализъм, който наричам „hi tech“. Названието може да не е точно, но дава представа за какво става дума.

Новият империализъм, който въпреки че бе набрал достатъчно сили, бе позволил отвътре да го разяждат и оспорват, та дори и да го разрушават систематично и уверено. Американският президент Доналд

Тръмп бе знамето и надеждата, зад когото започнаха да се събират осъзнаващите опасността хора и да вървят след него. Той и хората с него пречеха да се обяви открито, че на идилията в историята се слага край и, че започва радикалното преображение на света и на човешката личност. Това сериозно изплаши големите корпорации в сферата на медиите и „hi tech“ технологиите. Те разбраха, че повече не могат да се кичат с благодушие и да се прикриват зад облака на демокрацията. И направиха, каквото трябваха да направят.

През 2020 г. дойде времето официално да се даде началото на наречения от мене

„hi tech-империализъм“.

На стр. 2



„НИ ТЕСН-ИМПЕРИАЛИЗМЪТ“ —

От стр. 1
Индустриалният и банковият капиталът вече се бе сраснал с медийния и на корпорациите, създаващи изкуствен интелект, био и нано технологии. Това срастване произведе огромна сила и мощ, способни наистина да преобрънат живота и да го поставят на съвсем нови основи. Търсеше се повод за открито, ясно и недвусмислено обявяване на новия цикъл.

Тръмп трябваше да даде импулс за тези, които се опитват да се опълчат на новия капитал, макар сам да е един от неговите притежатели. Тръмп направи много, за да се види, че е възможно да се затвори зиналата паст, поглъщаща в гърбуха на уродливото си тяло света и хората в него. Той още на инаугурацията си, преди четири години, ясно заяви, че **посвещава силите си на промяна и, че тази промяна ще доведе до възвръщане на ограбеното от ненаситния империализъм.** Резултатът от това посвещаване не е кой знае какъв заради хао-

тичните и по-скоро шоуменските му действия, които бяха симпатични, ала нямаха идеологическа мощ и политически осъзната цел. Но пък въпреки неприяния шумове в системата на hi tech империализма. Вероятно ако беше останал още четири години в Белия дом, щеше да осмисли поведението си и да организира по-добре последователите си,

за да разбере светът каква опасност мегне над него.

И навярно щяха все пак да се случат доста добри неща. Не съм сигурен, че при избирането на Тръмп за президент на САЩ, неговите днешни отрицатели знаеха какво точно трябва да се направи. По-скоро са се догаждали, че той би могъл да бъде знак за борба срещу големата опасност, идваща от „hi tech“ империализма, и за необходимостта да се воюва с нея. Нали от десетилетия вече САЩ са се изправили срещу човечеството и срещу самите американци, и чрез глобализацията,

по американски ликвидират нациите, националните своеобразия, културите, традициите и добродетелите на отделните народи и изсмукват националните им богатства.

Не съм сигурен, че човек като Тръмп трябваше да поведе тази борба.

Неолиберализмът бе набрал такава скорост, че практически бе помел съпротивата срещу капитализма в целия свят. Завихрил бе такава вихрушка около себе си, че никак не е лесно да бъде огледан, описан и възприет такъв, какъвто е. Камо ли да се организира сериозна война с него. Затова и неговото възпиране и отхвърляне, единствено чрез повторния мандат на Тръмп, а след като не стана, и с бунтова за превземане на Капитолия, бе неуспешно. Макар че поизплаши репресивната машина на новия империализъм. Доста хора преминаха да не би да започне нещо по-голямо и страшно. Затова, покрай силите на реда и оръжията, хвърляха димките с ло-

зунги за обруганата демокрация. Обществото трябваше да бъде изплашено, че ще му отнемат спокойствието и благополучието.

Сега трябва да е ясно, че новият световен ред, новият морал, начин на мислене; новата йерархия на ценностите, новото отношение към човешката личност, са окончателно установени и не подлежат нито на промяна, нито дори на съмнение и критика. Те са трайно възприети от света и превърнати в

норми на новото време.

Тръмп даде надежда, че притежава достатъчно смелост и сила, за да разруши този нов модел, за да се върнем към традиционните ценности и нормалните човешки отношения и представи. Но се видя, че повече от оперети, водели и шоу, няма намерение да показва. А с тях война срещу новият империализъм не се води!

Империализмът на XXI век, покрай другите си характеристики, е сливане на до-

сегашния индустриално-финансов капитал с капитала на „hi tech“ и този на медийната индустрия. Това вече е друг тип капитал, поставящ си нови цели и задачи по устройство на глобалното човешко общество. Поради това му е необходим друг тип политическа и държавна власт: достатъчно силна, за да държи новите монополи в господстващо положение, да им осигурява пространство на приложение и да гарантира безопоттно подчинение на „тълпата“ и „масите“, които днес също са от нов тип. Но и напълно покорна пред него!

Настъпна е краят на буржоазната демокрация

снейното всеобщо гласуване, права на човека и представителна власт, обрасла с толкова паразитна бюрокрация, че чак я е задушила. Тази власт не е в състояние да изпълнява функциите си, понеже е тромава, оплитаща се в политически спорове и напълно безпомощна в трудните моменти. Дори

От стр. 1

Иначе арменците и католиците в България са достатъчно съвестни граждани, за да намерят време и за празнуване, и за гласуване. Пък и броят им е несравним с този на циганите. От скрана на телевизията Тома Биков повтори казаното на нарочната пресконференция на ГЕРБ, че няма да бъде внесено за обсъждане нито едно от направените от президента предложения за изменения в Изборния кодекс. Но най-нахално обяви, че Радев очевидно не можел да работи в консенсусна среда.

За какъв консенсус говорят от ГЕРБ,

щом априори отхвърлят предложенията не на президента, а на другите участници в консултациите при президента? Например, предложение за гласуване по пощата направи и бившият организатор на изборните победи на ГЕРБ Цветан Цветанов, позовавайки се на румънския опит. Управляващите отхвърлят това под предлог, че в България няма такъв опит, а гласуването в чужбина не може да бъде нито контролирано, нито гарантирано, заради противоепидемичните ограничения, карантини и забрани на събиранията и дори на излизането на улицата. Тогава как българските граждани в чужбина ще гласуват в посолствата и консулствата на България? Нали коалиционните партньори на ГЕРБ, „обединените“ патриоти, наложиха задължителното гласуване, макар и без

санкции, за негласувалите? Още малко и от ГЕРБ ще заплашат с американски размирици, ако се допусне гласуване по пощата. Понеже добре познават окаяното и без друго състояние на Български пощи, сигурно са правили да се обявяват против това нововъведение. И без това цялата организация на изборите бе стоварена на ЦИК, включително наемането и сертифицирането на машините за гласуване. При това положение

БАРБА ГАНЬОС

проект за Конституция, който бе оставен на „срязащата критика“ на мишките. Благодарение на това тупкане на топката, страната ни отново отива на избори с предизвестен край. Т.е., с безоръжия причини вогът да бъде опорочен и участниците взаимно да се обвиняват в

вън парламентарната опозиция. Включително и председателят на „Републиканци за България“ Цветан Цветанов.

Изтеглянето на изборите с една сегмица

не е повод за обвинения към президента в полити-

няма по-глух от този, който не иска да чуе и по-сляп от този, който не иска да види. Ако организаторите на изборите обясняват на избирателите технологията на гласуването с машини, запазвайки и гласуването с бюлетини, хаосът в изборния ден ще надмине този с ваксинирането. Колко ли от местата в секционните и регионалните избирателни комисии ще останат вакантни, или ще бъдат заети от отчаяни от нищетата, но абсолютно неподготвени „доброволци“ за мизерното възнаграждение. Датата на провеждането на изборите е най-малкият проблем, защото идва третата вълна на пандемията, а няма нито достатъчно ваксини, нито достатъчно време да бъдат имунизирани с две дози дори членовете на изборните комисии и партийните състъпници. ЦИК, РИК и СИК няма да са готови и на 15-ти май, защото им се стоварват задачи, неизпълними при дадените обстоятелства. При това продължава да стои и въпросът с „мъртвите души“ в изборните списъци, които са към 600 000. А как и мъртвите гласуват за ГЕРБ знае само шефът на държавната фирма „Информационно обслужване“, професорът по аналитична геометрия Михаил Константинов. Благодарение на това, че той се е пре-

чекски пристрастия и нарушаване на закона, а негово конституционно право. Така той осигурява на ЦИК още една седмица за подготовка на изборните комисии и проверка на машинния вот. Но



душманите на Борисов и Гешев в чужбина, ще пият по една студена вода. Четири години не стигнаха на ГЕРБ и ОП да отстранят недомислиците в Изборния кодекс. Но имаха време да напишат на коляно един

кражба или купуване на гласове, и в изборни фалшификации. Мила родна картинка! Забележете че за изборни манипулации от страна на управляващите говорят не само от БСП, ДПС и „Атака“, а и от из-

НОВИЯТ ЦИКЪЛ В ПОСЛЕДНИЯ СТАДИИ НА КАПИТАЛИЗМА

и демагогията й е вече съвсем хилава. А управлението на глобалното общество изисква друга енергия, други методи, още по-решителни действия и безогледно прилагане на възпиращи мерки срещу вътрешни и външни опоненти на властта. Резултатите от последните президентските избори в САЩ доказват, че новият тип капитал поема изцяло властта в ръцете си и тази негова власт сама ще определя кой да я представлява и олицетворява персонално. И че отгук настъпва такава е не само в САЩ.

Приключва окончателно преходът от т.нар. „хуманизъм“ към полшическата

бруталност и простация, ниската култура и безапелационната демонстрация на сила във властта и в живота на обществата. Това са стожерите на новия тип власт на глобалния свят, устроен по американски образец.

Постиженията на високите технологии, както в електрони-



ката, така и в управлението на биологията и генетиката, са на такова равнище, че няма как да бъдат възпирани в прякото им приложение в битя. За съжаление те водят не до усъвършенстване и нравствено извисяване на човека, а до потискането на неговите съпротивителни сили, на разума и волята му, за да бъде поставен под пълен контрол от т.нар. „изкуствен интелект“. Т.е.

от новия империализъм.

Самият „случай „Тръмп“ няма как да приключи бързо и да бъде представен като „погрешно“ отклонение от традициите на американската демокрация. Напротив, той ще бъде използван дълго като доказателство колко беди носи тази изхабена вече демокрация, поради което Америка има нужда от нещо принципно ново, за да запази ком-

прометираната от същия този Тръмп хегемония в света. Силата и единството на Америка ще и бъдат представяни като застрашени от вътрешни сили, работещи в полза на други държави. Такива сили, без съмнение, ще имат, и това ще се използва като аргумент за нов тип управление.

Последно скоро ще видим всичко това и на българска почва. Но много по-уродливо и брутално.

Как иначе, щом живеем в нова реалност.

СТЯГА ИЗБОРИ!

върнал в несменяем пиар на управляващите,

му е поверена задачата да обобщава, натъкмява и тълкува „правилно“ изборните резултати. А, както е известно, не е важно колко хора са гласували, а кой брой бюлетините. А пък тези, в секциите с голямо ромско електорално мнозинство, дори няма защо да се броят бюлетините: ромите най-много харесват „Бойко Борисов партиясь“ и дори позират с тениски, с лъка на нейния лидер. На миналите местни избори в София заобичаха и Йорданка Фандъкова, но това е друг въпрос. Важното е, че не бяха заставени да избират между Банго Васил и любимата си партия ръководителя ГЕРБ. Така че ГЕРБ мърморят против датата 4-ти април, само защото е избрана от президента Румен Радев. Надяват се естествено в пропагандната пушилка около изборите народът да забрави за черните рекорди по време на „майданското управление“ на коронакризата от страна на Борисов и НОЩ. Например това, че България, която е най-бедната страна в Европа, се класира първа в ЕС и света, по смъртност от коронавируса на 100 000 души. Благодарение не на правителството, а на добросъвестността на гражданите и на само-

отвержената работа на медицините, тя се отлепи от дъното на лещалността, но пък се закотви там по процента на ваксинирани. По този показател сме последни в ЕС. Управляващите обаче обявяват триумфално броя на излекуваните, който превъзхожда този на новозаразените, не и броя на починалите благодарение на „най-успешното“ справяне с пандемията.

С този темп на ваксиниране,

с този хаос и с това недоверие, не толкова към ваксините, колкото към управляващите, ваксинирането у нас няма да завърши и през 2023 година. А страни като Канада вече депонират резерв от ваксини, понеже не се знае до кога ваксините защитават имунизирания. Т.е., дали няма да се наложи след 6 месеца упражнението с ваксинирането да се повтори? А у нас няма достатъчно ваксини дори за медицините. За производителите на ваксини коронавирусът и неговите мутации, са истинска златна жила, поради което те просто нямат интерес от приключването на пандемията. Ето защо фармацевтичната фирма Pfizer реши по никое време да реконструира завода си в Белгия и обяви на ЕС, и на партньора си BioNTech, че ще закъснее с изпълнението на производственния план. Ако това не е рекет,

какво е!

Не се съмнявайте, че и „родолюбивецът“ Веселин Марешки, собственик на вериги от аптеки и бензиностанции, се надява да забогатее от предлагането на „бездлатни“ ваксини, които държавата на Бойко Борисов ще му плати с парите на всички данъкоплатци. При такъв келепир ще подпише не проект за Конституция без да го прочете, а и всичко, което му се предложи от управляващите. В противен случай присъдата от 4 години затвор, обявена на втора инстанция от Варненския апелативен съд, ще влезе в действие. И това недоразумение има наложително да казва на президента, че бил случайно на този пост! Радев, разбира се, му напомни как е подписал проекта за Конституция на ГЕРБ без да го чете и му пожела „случайно“ да спечели едни президентски избори. Ако избраният с 2,5 млн. гласа Румен Радев е случайно на този пост, какво да кажем за Марешки, когото НС избора за заместник-председател, въпреки неговото осъждане? Нали цялата му парламентарна група има десет пъти по-малка подкрепа от Румен Радев? Със или без „Воля“ – все тая!

Дистанцирането на ДПС от PageB

също няма да се отрази съществено на неговия изборен резултат, ако отново се кандидатират за президент. Но ще е много

лобопитна позицията на движението, ако другият кандидат за президент, се окаже докторът-пожарник Бойко Борисов, който уверява, че никога не би се коалирал с ДПС. Но не би отхвърлил нито подкрепата на „присъбружната“ ПП „Воля“, нито тази на „опозиционното“ ДПС. Целта оправдава средствата. Включително, ако както предвижда Иво Балева във вестник „Свобода“ (16.01.2021), пропадналите трошари и дупките по пътищата, се използват за урни, а зарязаните будки на „Ладжа“ – за подвижни тъмни стайчки. Така ще се реши и въпросът за гласуването на карантиниранияте.

А водевилът с ваксините ме кара да припомня написаното от Мюесе Илкнуур в турския всекидневник вестник „Джумхуриет“ (16.01.2021): „Да варим ваксини“. Под „варене на ваксини“ Илкнуур има предвид правителствените обещания за масово ваксиниране на народа, когато на практика в страната има само 3 млн. дози и те не са достатъчни за имунизацията дори на медицините от първата линия. По този повод тя разказва

приказката за халифа Омар,

който се разхождал предприет и подслушвал какво говорят за него по къщи и сокаци. Веднъж, докато слухал като вицепремиера Марияна Николова пред една врата, чул да плачат деца. Влязъл и попитал домакинята защо плачат децата. Тя отвърнала, че мъжът й е загинал на война и пред-

ци, корпорации, неправителствени организации, занимаващи се с практическото и научно-изследователското приложение на новите технологии. Мобилизира се огромен потенциал, чието въздействие върху масовото съзнание е поразяващо и безотказно.

Понеже всичко това няма да се утвърди без съпротива, новият империализъм ще упражня все повече и повече тотален контрол върху човешкото съзнание – този път не само чрез пропаганда и медийни атаки, но и с помощта на новите генно-инженерни технологии и фармацевтиката с различните нейни лекарствени препарати. Досега имаше доста задръжки в тяхното масово прилагане, но мисля, че те вече са преодолени и ще станат интегрална част от съвременната политика.

Последно скоро ще видим всичко това и на българска почва. Но много по-уродливо и брутално.

Как иначе, щом живеем в нова реалност.

ния ден е сготвила последните провизи. В момента варяла камъни в тенджерата, за да залъже гладните си деца. Понеже по-рано семейството било заможно, срамувала се да проби. Омар я попитал защо не се е обърнала към халифа, а тя рекла: „Че той ако не знае за моето положение, защо е станал халиф?“

Нашият „халиф“ Бойко Борисов няма как да знае какво варят в тенджерите си домакините, на които той подарява розови сьнища, докато обикаля по пътищата с джип, или прелита над потъналите във вода и боклуци райони. Но ако някой го попита защо още е премиер, когато страната му е най-бедната, най-корумпираната и най-болната в Европа, ще приеме това за кръвна обίδα. Затова предпочита да го срещат възторжени и стимулирани предварително фенове, а не да гледа погребенията на „спасените“ от неговията правителство пациенти на ковид отделенията. Нито пък труповете дори на медицините в съдебната линия. По този повод тя разказва



Детелина ДЕНЧЕВА

ЗА ОПТИМИЗМА И ОТГОВОРНОСТТА НА ЧОВЕКА

Една притча разказва, че при Сътворението Бог дал на хората знанието за края на дните им. Ефектът бил повече от скръбен и катастрофален, защото тогава се родил изразът „След мен и Потоп!“ Виждайки превратния резултат от това знание, Бог се смилал над хората и го заличил от паметта им. Човешкото любопитство по отношение на бъдещето обаче не е изчезнало. То движело въображението на хората, а покрай него се променяла и средата. Така се появили шаманите, пророчиците, оракула от Делфи, Откровението на Йоан, Нострадамус, Кейси, Ванга и хилядите ясновидци, които се опитвали да задоволят насрещния глад и разбираемата потребност човек да надникне в идващите времена.

Днес всевъзможни научни експерти и анализатори ни водят в лабиринта на бъдещето, но хоризонтите пред човешкото обществото не стават по-светли и по-ясни. Старят се писатели, в проникновените страници на своите книги, режисьори и неотразими актьори в театъра и киното. Пабло Пикасо създаде своята „Луерника“, където бъдещето е закодирано и предопределено дори като предупреждение в битката със злото. На този свят нищо не става без Божия промисъл. Но ако Бог твори добро, кому тогава са подвластни силите, които са в състояние да приближават Армагедона? И кой ни пречи да приемаме всевъзможните бедствия, масовите природни стихии, паники, земетресения, пожарища, ледникови епохи и космически катастрофи, като неиз-

бежни? Кой се опитва да ни убеди, че заличаването на човека и неговото общество, такава, каквото го познаваме, по волята и в угода на някакъв властващ елит, „световно правителство“, „дълбока държава“ или „Комитет 300“, са в реда на нещата. И как да отсеем зърното от плевата на злономерени и шури конспиративни теории, когато целият ни живот и човешкият ни опит, са една илюстрация за възможните начини и пътища, по които това става? В десетки супер скъпи филмови продукции, под благовидното и нестраяскащо име - фантастика, фентъзи, комедия или трилър, нескончаеми телевизионни програми, постоянно триумфират сериали и филми като „Вирус“, „Лабиринт“, „Златният кръг“ и други вдигащи „агресивна“ апокалиптична история.

Къде декларативно и явно, къде завоалирано, **внушението се налага** „Зло е добро!“ Такова е посланието не само от посочените творчески виждания и продукции. Философията на „Целта оправдава средствата“, е не само хилядолетна практика. Тя оправдава Злото, защото чрез него се творило Добро!

Днес шеста и взема връх едно новото Зло, наречено COVID-19! Дали е изкуствен лабораторен продукт или естествен вирус, засега е „тайна велика ест“, макар че тя става все по-прозрачна. Но COVID-19, се превръща в „новото нормално“, в живота на човека. Дистанцията като задължителен модел на поведение, физическата и най-вече социалната, онази която разяжда самата тъкан на обществото, дали са Зло или Добро за него? Дистанция, която отчуждава и



безразличието към другия, която налага дехуманизация под благовидната формула на „грижа“ за слабия и уязвимия, е най-неопрровержимата илюстрация на набиращия сила принцип на безизходност, на понятието за Добро в живота. Хората в активна възраст и тези на „първа линия“, все още имат законовата възможност да вземат самостоятелни и отговорни решения за т.нар. „информационна съгласие“ относно ваксинацията, но това не важи напълно за възрастните хора и особено за тези в старческите домове.

Знае се официално, че третата фаза на изпитванията все още не е проведена. Честно казано престоят изясняване и уточняване на взаимодействието на ваксините с други лекарствени средства и т.нар. „странични ефекти“, включващи най-тежки алергични и други отговори на организма. При положение, че производителите не дава гаранции за безопасността на продукта, но из-

исква и получава гаранция за недопускане на последващо търсене на отговорност от него за нанесени вреди, нещата придобиват облика на мащабен медицински експеримент, осъществяван от правителствата, които се явяват само транслатори на взето някъде и от друг решение, което **въобще не е съобразено с волята на населението.**

Поголовна (масова) ваксинация по презумция е невъзможна, въпреки съществуването на Национален план за ваксиниране, защото **според Конституцията, по може да бъде само гоброволно.**

Но каквато и да е, да започва от хората от третата възраст в старческите домове, които имат купичка придружаващи заболявания, за които имат отслабена имунна система и, които по различни причини нямат емоционална подкрепа и грижа от своите

близки, е бездушно и жестоко! Подобен подход не вдъхва доверие за добронамереност, а допълнително нагнетява съмнение и в без това силно разединеното ни общество. И отново започват да се вихрят конспиративните теории, при които Злото е Добро!

Това е причината процентът на желеещите за ваксинация в старческите домове, по думите на социалния министър, да е под 20%! Придобилият публичност случай от преди няколко дни в Сандански, също осветли факта, че близо 30% от заявите желание за ваксинация сред лекарския персонал, се отказват в последния момент. Нормите на поведение на индивида се определят, както от науката, така и от етиката и морала на поведение в обществото, затова „да не се причинява вреда“, е в основата на Хипократовата клетва. Доверието в предстоящата т.нар. масова ваксинация в българското съзнание е, може би, силно компрометирано и по аналогия на осъществяването в миналото масова приватизация, която разведе икономическите и морални устои на обществото ни и го прати в дълното на световните класации, а по индекс на развитие го постави в графата на най-бързо умиращата нация.

Създателят е надарил човека с дух и свободна воля! И ето, това е което не бива да се забравя.

Дали ще съхраним този свещен завет, зависи от всеки един от нас и от обществото ни като цяло! Но знайно е, че Злото никога не може да е Добро и да твори Добро! Създателят е закодирал дълбоко в човешката душа чувството за стремеж към свобода, справедливост и достойнство. И човек се стреми да ги отстоява при всички възможни и невъзможни за въображението ни обстоятелства. Затова свидетелства хилядолетният човешки опит. Победите на Злото са временни и винаги на крачка от пълната победа! Но Бог никога не е разрешавал тази крачка да бъде преодолявана! Това е и оптимизъмът, и отговорността на човека! И Божията промисъл на Създателя.

фирма. Същото може да направите и чрез пощенски запис за изборния от вас срок на адрес: София 1377, ул. „Лиротска“ 3, за Минчо Мънчев Минчев. Особено е важно да бъде изписан адреса и името на получателя, както и телефон за обратна връзка. Допълнителна информация може да получите на тел. 02 985 23 05; 02 985 23 07, както и на мобилни телефони: 0879 140 122 и 0894 66 49 00.

ПОРЕДНОТО ВРЕДИТЕЛСТВО НА ВЛАСТТА: ОБЕЗСМИСЛИХА И МАШИННОТО ГЛАСУВАНЕ

Инж. Симеон Славчев, председател на ПП МИР прег „Нова Зора“, в разговор с Васил Петеф



Инж. Симеон Славчев, председател на ПП МИР

– Г-н Славчев, партия МИР влезе много сериозно в обществения фокус през последните седмици, тъй като беше поканена и взе активно участие в консултациите при президента Румен Радев. Каква е Вашата оценка за провешите се консултации?

– Партия МИР е принципна и последователна в своите дейности и позиции още от самото си учредяване преди две години. Ще припомня, че точно преди една година МИР организира протест и палатков лагер пред сградата на Министерския съвет с искане Народното събрание, ЦИК и МС да спазват закона и незабавно да се предприемат действия за въвеждане на машинното гласуване и провеждането на следващите парламентарни избори чрез машинно гласуване. Нашият граждански и политически натиск даде резултат и на 12-ти февруари м.г., Министерският съвет взе решение за провеждането на следващите избори чрез машинно гласуване. Това беше огромна победа на българското общество, която за съжаление беше помрачена с промяната на Изборния кодекс в „12 без 1“. С тази промяна управляващите от ГЕРБ и коалиция, почти обезсмислиха машинното гласуване като паралелно с него въвеждането на хартиени бюлетини. Смя да твърдя, че тази промяна беше направена, за да се предизвика пълнен хаос в целия изборен процес и да се объркат и затруднят българските граждани.

Нашата активна позиция и най-вече битката, която партия МИР изнесе за въвеждането на машинното гласуване, беше и причината президентът Радев да ни покани на консултации. Държа да подчертая, че това не бяха консултации за датата на парламентарните избори, а за провеждането на честни и прозрачни избори, нещо, което ние, от МИР, обявихме за своя, а и за национална кауза. Консултациите при президента Радев бяха изключително ползотворни, тъй като те очертах конкретни проблеми на изборния процес и най-вече бяха дадени конкретни техни решения.

Ще припомня, че по време на консултациите ПП МИР направи десет свои предложения за провеждането на честни и прозрачни избори. Сред тях бяха искането да се организира видео наблюдение на целия изборен процес. Също така предложихме да бъде изпратена до имейлите или сървърите на всички партии, граждански и неправителствени организации, заявители желание за това, **пълната информация, която постъпва от СИК към РИК, ОИК и „Информационно обслужване“**. Така на практика всички участници в изборния процес ще получават в реално време пълната информация от изборните протоколи, което ще ограничи впоследствие до минимум тяхното манипулиране. По време на консултациите при президента Радев предложихме да се направи много широка Национална информационна и практическа кампания за това какво представлява машинното гласуване и как се гласува машинно. Целта на тази кампания е колкото се може повече граждани да гласуват машинно, за да се избегне порочната практика в превръщането на огромен брой недействителни бюлетини и сгънати протоколи, т.е. подмяната на вота на българските граждани. Обърнахме също така внимание на един **изключително важен проблем**, за който нито една друга партия не говори и не поставя. Става въпрос за начина, по който ЦИК избира и възлага на „Информационно обслужване“ АД обработването и обобщаването на данните от гласуването. Смяем да твърдим, че това става абсолютно незаконно, а разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 33 от Изборния кодекс са противоконституционни и нарушават обществен интерес.

– Какво отличава партия МИР от останалите партии

– На първо място това, че МИР е единствената партия, която прие и спазва свои Етични правила и норми, които са в основата на православната етика. И това не е случайно. Православната вяра е тази, която е съхранила българския народ и държава през вековете. На след-

ващо място ПП МИР предлага смяна на сега действащия модел в България, известен като „План на „Ран Ът““, с проверки и действащ немски модел за социално-пазарно стопанство, с регулиращата макро-икономическа роля на държавата. Този план е известен като „Плана на проф. Лудвиг Ерхард“ и е направил чудо, вдигайки икономически, социално и индустриално Германия на крака, след нейния крах след Втората световна война. На практика, партия МИР предлага социално-пазарното стопанство като икономическа основа на българското общество. Вещността самата идеология на партия МИР коренно я отличава от всички останали политически партии. Идеологията на ПП МИР е идеологията на свободата и справедливостта, интелектуално обезпечавача изграждане



и справедливост в едно общество, могат да решат този въпрос. Това може да се постигне чрез промени в Конституцията и законите, чрез нова управленска структура, чрез издигане ролята на етиката в отношенията, както и чрез въвеждането на социално-пазарен стопански ред. Неговата същност се състои от съединяване на принципа на свобода на пазарите с принципа за социално изравняване и принципа на нравствена отговорност на всеки член на обществото, и на обществото като цяло. Предлагаме социално-пазарно стопанство като икономическа основа на българското общество, защото е доказана практика, която е единствената адекватна на изискванията на съвременното общество и стопанство. В тази връзка предлагаме да

се подготвят и подложат на широко обществено обсъждане промени в Конституцията и законодателството, регламентиращи дейностите по прилагане принципите на социално-пазарното стопанство в България. Предлагаме икономическият, социалният и политическият живот в България да се изградят наново, както и да се приеме Закон за социалното изравняване.

На практика ПП МИР иска да приложи в България „Плана на проф. Лудвиг Ерхард“, който измъкна Германия от краха и я превърна в една от най-силните работещи икономики в света и в силна социална държава. Най-общо казано, концепцията е всеки работлив българин да бъде благосъстоятелен, т.е. достойно съществуване на всеки. Чрез тази концепция ще можем да съхраним и традиционните български ценности. Едно от основните неща, за които ПП МИР ще се бори, е да се създаде **Министерство на семейството**. Т.е. държавно действие на грижи за младите български семейства и с нейна подкрепа да бъдат изградени домове за младите български семейства. Целта е чрез държавна програма на държавни и общински терени, да бъдат изградени домове с двор, в които да живеят младите български семейства. Така от една страна те ще бъдат стимулирани да останат да живеят и работят в България и от друга страна, ще имат възможността да отглеждат своите деца в спокойна, екологична и чиста среда.

Това ще бъде дом за поколение и ще бъде различна от досегашната жилищна политика и изграждането на огромни жилищни комплекси, където няма достатъчно зелени площи и пространства за децата. Чрез новата жилищна политика децата ще могат да растат сред природата, а всяко домакинство ще има възможността в собствения си двор да засади и отгледа био зеленчуци и плодове за собствена консумация.

Всички тези наши предложения всъщност са в основата на един нов и морален вариант на социално-пазарно стопанство, който ще създаде истинска средна класа в България. Така няма да има социални прежнятия, протести, войни, ще има свобода и справедливост, и баланс между тях.

Източник: BIG5.bg

Уважаеми читатели,
Предлагава абонаментната кампания за през новата 2021 г. Ако „Нова Зора“ е достойна за подкрепата ви - направете го! Остана неизпълнена задачата за 1000 годишния абонамента. А фронтът, повече от всякога, се нуждае от убедени защитници. Не само защото годината е особено важна, с избори за парламент и за президент, а защото за да пребъде България, никой не бива да остане безучастен в битката на ис-

тината с лъжата.
Разпространението на вестника, по независещи от нас причини, продължава да бъде ограничено. Абонаментът е все още най-сигурният начин, че духът на „Зора“ не може да бъде сломен и ние оставаме на своя пост.
Във всяка пощенска

станция, до 15-о число на всеки месец, може да осъществите вашата подкрепа за каузата с абонамент от първо число за следващия месец, тримесечие, полугодие или до края на годината.
Каталожният номер на „Нова Зора“ е 311.
Абонаментът за един

След като стана ясно, че България спира приемането на Република Северна Македония в Европейския съюз, възникна естественият въпрос какви са причините за тази сериозна стъпка спрямо нашите роднински съседи? Едно от най-сериозните възражения е, че РСМ не изпълнява Договора за добросъседство между двете страни от 2017 г. В него са предвидени клаузи за нормализиране на отношенията, отнасящи се до историческите фалшификации и „езика на омразата“, върху който се изгражда националната идентичност в съседната нам държава; до претенциите за наличие у нас на някакво уж „македонско малцинство“, до

съдържанието на учебниците и пр. В Договора обаче, поради недоглеждане или проявена излишна „деликатност“ от българска страна, е пропуснат един изключително важен и сериозен проблем. В продължение на десетки години, в бившата югославска република и днешната северномакедонска държава, т.нар. „идентитет“ на „нацията“, се изгражда чрез фалшификация на културната история; присвояване на артефакти; „македонизиране“ на българския фолклор; кражба на писатели; унищожаване на църковни fresки, паметници на средновековното българско изкуство и пр.

В поредица от няколко публикации на писателя журналист Борис Данков ще запознаем нашите читатели с литературните кражби и мистификации, „прекръстването“ на български книжовници, инкриминирането на възрожденски писатели и пр., от „интелектуалните“ македонисти край Вардара. При това въпросните публикации са основно върху издадената в Скопие преди няколко години 135-томна литературна поредица „Македонска книжовност“. Можем само да се досетим какво „присвоително творчество“ са проявили в продължение на повече от проловия век множеството идеологически подковани екипи от лингвисти, компаративисти, писатели и надъхватели „естети“ от Скопие. Но за тази част

от „културните“ кражби в съседната нам държава, следва да се произнесат съответните български специалисти, които вместо срамежливо да си крият главите в пясъка, би трябвало да назоват истината докрай, за да няма „скрито-покрито“ в отношенията между нашите „братски страни“...
От този брой започваме поредицата „Литературният код на македонизма“. Авторът Борис Данков, поет и журналист, не се нуждае от представяне за читателите на „Нова Зора“. Прецизността на неговите изследвания и този път не оставя никакъв шанс на „културните“ и литературни мародерства.

ЗОРА



Борис ДАНКОВ

ТЕХНИКИ НА „КУЛТУРНОТО“ МАРОДЕРСТВО

Или как в Скопие използват художественото слово за... политически цели?

Историческите фалшификации

са обикнат похват на скопските лингвисти и филолози, литературни историци, още от 50-те години на миналия век, когато в бившата югославска република, под ръководството на титовистката антибългарска пропаганда, се обогатяваше и развиваше идеологическият инструментариум на македонизма. Тогава целта беше една - като се използват лъжи и преиначавания на историческото и културно минало - да започне „изграждането“ на нова национална „идентичност“, като изконното българско население във Вардарска Македония постепенно да бъде откъснато от своите етнически корени. По-късно, ако не и успоредно с това, се пристъпи към присвояване и „македонизиране“ на историческото минало, към поголовна кражба на „артефакти“, на книжовници и писатели с „македонско потекло“.

Ярък пример в това отношение е въпросната поредица. В нейните първи томове (пък и не само там) безогледно фалшифициране на исторически факти и събития е част от „стила“ и „научния“ инструментариум на авторите и съставителите. Ето само някои примери:
Според том I „Македонска книжовност IX-XVIII век“ - в Македония било имало „X-вековен книжовен исторически процес“ (с. 17-18) - твърдение на съставителя Илия Велев. Да, имало е, но той е български, по простата причина, че „македонска книжовност“ реално съществува едва

след 1945 г. Пак в същия том: „в Македония през Средновековието било имало „славяномакедонски език“ (с. 10). Подобен език никога не е съществувал. През 893 г. св. Климент и св. Наум се били отдръпнали (!) от Преславската книжовна школа, поради конфликт с цар Симеон“ (с. 11) - това си е чиста измислица на съставителя. „Епископ Константин Преславски бил един от най-изтъкнатите македонски историографи“ (с. 148) - български: да,

„македонски“, след като, според самия автор, са написани на български?...
В том III „Македонски народни умотворби“ - Ст. Веркович бил публикувал „първия по-голям сборник с македонски народни умотворения“. Заглавието на сборника обаче е „Народни песни на македонските българи“ (1860), а не на... македонците.
Нашиите лъжи и спекулации са друг начин, чрез който съ-



Мегаизданието „Македонска книжовност“ от 135 тома, с което скопските македонисти са си поставили за цел да легитимират своето „литературно наследство“, включително чрез кражби и присвоявания на български книжовници, писатели и поети.

таватели на мегапоредицата „оперативна“ с литературните факти и събития, явления, като ги „натъкмяват“ според политическата конюнктура и идеологическата на македонизма. Ето няколко примера, които в никакъв случай не изчерпват цялата „палитра“ от похвати на скопските лингвисти и компаративисти:
В том I неговият съставител Илия Велев твърди, че „поради несъгласие на св. Климент и

св. Наум с решенията на Преславския събор (!), се появила исторически ясно границата между духовната и културна традиция в България и Македония“ (с.133-134), което е абсолютен нонсенс, понеже през X в. Македония е част от България.
В том II, според съставителя Георги Сталев „Езикът, на който били написани петте книги (на Йоаким Кърчовски - б.а.), БЕЗ СЪМНЕНИЕ (!!!) (курсивът мой - б.а.) бил македонският“.
Друго „откритие“ прави Марко Китевски в том III „Македонски народни умотворби“ (с.17). Според него В. Караджич, С. Враз, В. Григорович и Ст. Веркович били публикували „македонски народни творби под българско име поради обкръжението, в което по онова време живеел македонският народ“. Значи народът отвсякъде е бил обкръжен от... българи, тогава какъв е самият този народ?..
Най-голям „принос“ обаче се съдържа в предговора към том 102 „Кодът на македонската литературна история“ на акад. Катича Кюлякова. Според нея фактът, че Константин Миладинов се е отказал от гръцките букви, с които е бил набран първоначално текстът на „Български народни песни“, имал важно значение. „Този преход от гръцко писмо към македонска азбука, може да се смята за един вариант на кодификация на македонското писмо, на македонска азбука, от 19 век“ - твърди известната компаративистка, след което дълбокомъдрено заключава, че това е „иманентен правопис на македонския език от средата на 19 век“ (с.13). Да, но през 1860 г. не съществувала македонска азбука, а българска, на която К. Миладинов издава „Български народни песни“. Има спорадични случаи да се пише на отделни южнобългарски (македонски) диалекти със сръбска азбука, какъвто е например случаят с издадената речник и граматика на Георги Пулевски в края на 19 век. Иначе кодифициран правопис на т.нар. „македонски език“, е създаден едва през 1945 г.
По-нататък от фундаменталния труд на Димитър Митрев за

БСП, водена от Корнелия Нинова, е двойно мотивирана за спечелване на изборите

Доц. Валентин Вацев, в интервю на Соня Събчева за обзора на деня на Радго „Фокус“



Валентин ВАЦЕВ

- На 4-ти април избираме членовете на следващия 45-ти парламент. Обяснимо е, че основните парламентарни сили - ГЕРБ, БСП и ДПС мобилизират твърдите си ядра. Големите въпросителни стоят другите, а именно къде да търсим алтернативата на управляващите и къде е по-реалистично да я видим - в дясно или повече в ляво, в парламента или извън него, и има ли изобщо шанс за властта тази алтернатива?

- Аз влизам в този разговор с висока степен на безпокойство и несигурност, тъй като ясно осъзнавам, че материята, която ми предлагате да обсъждаме, е някъде на границата на моята компетентност. По въпросите за отношенията между републиканци и демократи в САЩ в момента, аз съм като чели по-компетентен, отколкото по въпросите на българските междупартийни отношения. Но към въпроса ви - какво да очакваме от изборите? Тук са възможни два подхода.

Единият е да се каже поотделно за всяка от влиятелните партии, но по този въпрос, и в този подход, има по-компетентни от мен. Аз мога да кажа само, че според мен, БСП е двойно мотивирана да спечели изборите. Там обаче има едно малко, но много шумно движение „Убий Нинова“, което се надява, че ще успее да сваля Нинова, ако успее да докара един провал на партията си. Важна е обаче другата част от партията, начело с официалното си ръководство, именно тази част е мотивирана да побеждава.

Мога да кажа също така, че очевидно в ГЕРБ са силно деморализирани, объркани и неспокойни, но това е разбираемо, защото през цялото лято кампанията на протестите, която и досега като че ли издава белези на живот, работеше в анти-ГЕРБ посока.

Съвсигурно в щаба на ДПС ще направят всичко възможно да мобилизират своето твърдо ядро. Като също така е сигурно, че твърдото ядро на ДПС не е голямо и не съм сигурен, че то винаги е достатъчно.

Ясно е, че т.нар. „системни партии“ ще активират твърдите си ядра, толкова, доколкото ги имат. Но за мен е по-интересна една друга страна на проблема - по-широкия поглед. Работата е там, че в България предстои да се явяват на избори не проследителни партии, а избираелната процедура и избора на нов парламент са мероприятия,

защото през цялото лято кампанията на протестите, която и досега като че ли издава белези на живот, работеше в анти-ГЕРБ посока.

Съвсигурно в щаба на ДПС ще направят всичко възможно да мобилизират своето твърдо ядро. Като също така е сигурно, че твърдото ядро на ДПС не е голямо и не съм сигурен, че то винаги е достатъчно.

Ясно е, че т.нар. „системни партии“ ще активират твърдите си ядра, толкова, доколкото ги имат. Но за мен е по-интересна една друга страна на проблема - по-широкия поглед. Работата е там, че в България предстои да се явяват на избори не проследителни партии, а избираелната процедура и избора на нов парламент са мероприятия,

защото през цялото лято кампанията на протестите, която и досега като че ли издава белези на живот, работеше в анти-ГЕРБ посока.

Съвсигурно в щаба на ДПС ще направят всичко възможно да мобилизират своето твърдо ядро. Като също така е сигурно, че твърдото ядро на ДПС не е голямо и не съм сигурен, че то винаги е достатъчно.

Ясно е, че т.нар. „системни партии“ ще активират твърдите си ядра, толкова, доколкото ги имат. Но за мен е по-интересна една друга страна на проблема - по-широкия поглед. Работата е там, че в България предстои да се явяват на избори не проследителни партии, а избираелната процедура и избора на нов парламент са мероприятия,

защото през цялото лято кампанията на протестите, която и досега като че ли издава белези на живот, работеше в анти-ГЕРБ посока.

Съвсигурно в щаба на ДПС ще направят всичко възможно да мобилизират своето твърдо ядро. Като също така е сигурно, че твърдото ядро на ДПС не е голямо и не съм сигурен, че то винаги е достатъчно.

Ясно е, че т.нар. „системни партии“ ще активират твърдите си ядра, толкова, доколкото ги имат. Но за мен е по-интересна една друга страна на проблема - по-широкия поглед. Работата е там, че в България предстои да се явяват на избори не проследителни партии, а избираелната процедура и избора на нов парламент са мероприятия,

могат да се случат през есента, като едновременно се опитват да завъртят комбинации, за да се позиционират?

- Всъщност, аз се опитвах с други думи да кажа точно същото. Истинска политическа воля за избори няма и аз очаквам непременно някой влиятелен политик да използва фразата: „Избори по никое време“. Това време, което е сега, е „никое време“ за българския политически елит.

- Защо?
- Ето, това е големият проблем. Аз мисля, че ние наблюдаваме не просто реални слабости в отделни партии. Нормално е всяка партия да има някакви свои слабости и да си ги знае, разбира се, и да се съобразява с тях.

На стр. 8

ТЕХНИКИ НА „КУЛТУРНОТО“ МАРОДЕРСТВО

братя Миладинови може да се разбере, че те били имали „дълбоко желание сборникът („Български народни песни“ - б.а.) да бъде повод за запознаване с народността характерология на македонците“ (!) Твърдение, което направо е смехотворно (с.74).

Премълчаванията и табутата са поредната техника, която литературните „историци“ в Скопие много често използват в своята „научна“ дейност. Едно огромно табу за тях е автентичното заглавие на „Български народни песни“, което вече десетилетия наред циркулира в техните „научни“ писания и „приноси“ като „Сборникът на Миладиновици“. Скопските лингвисти и медиависти бягат от това заглавие като дявол от тамян. По подобен начин те са „преработили“ заглавията на всички фолклорни сборници, където песните са означени като „български“. Пак, според споменатия труд на Д. Митрев, (том 102, с. 100): „Ст. Веркович не мислел, че със заглавието на своя сборник „Народни песни на македонските българи“ означавал някаква „национална принадлежност“. Това мнение е опровергал самият Ст. Веркович в предговора към въпросния сборник: „Аз обаче нарекох тези песни български, а не славянски, защото ако днес попитате някой македонски изследовател какъв е, веднага ще ви отговори: аз съм българин...“

Есето „Поетическата съвба на Григор С. Пърличев“ на Д. Митрев (том 102, с. 157-160) гъмжи от словесни тиради за „Автобиография“ на големия български поет, но в тези опуси няма нито ред за народностното „самоопределение“ на Гр. Пърличев като... българин. „А самото българско национално съзнание, което се проявявало в него, било повече знак на двойственост и народностна поляризация“ (с. 153) При това тази манипулативна инсинуация е съчинена от „стожерния“ литературен историк Дим. Митрев, чиито антибългарски писания от преди 50-60 години днес се опитват да възкресяват отново в Скопие.

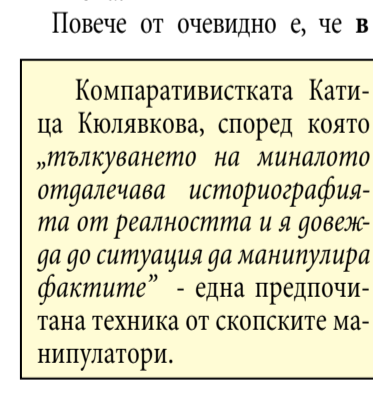
Понякога само едното безалтернативно определение е достатъчно за „зачисляването“ му към „съкровищницата“ на македонската книжовност. Така в дългия списък на „македонските“ - еднородни или двудомни автори - отдавна фигурират: св. св. Кирил и Методий, св.

Климент Охридски, св. Наум, епископ Константин Преславски, Превитер Козма (за него ПРЕОБЛАДАВАЛИ мненията, че бил произлизал от Македония), Кирил Пейчинович, Теодосий Синаитски, Партений Зографски, братя Миладинови, Григор Пърличев, Райко Жинзифов, Георги Динков-Динката, Арсени Йовков, Трайко Китанчев, Атанас Раздолов, Йордан Хаджиконстантинов-Джидно, Евтим Спиространов, Войдан Черндрински, Кузман Шашкарев, Христо Смирненски, Никола Вапцаров, Димитър Талев... И стотици още - знайни и незнайни имена.

Повече от очевидно е, че в Компаративистката Катича Кюлякова, според която „тълкуването на миналото отдалечава историографията от реалността и я довежда до ситуация да манипулира фактите“ - една предпочитана техника от скопските манипулатори.

своите бази за национална „емануация“ и „идентичност“ скопските македонисти нямат намерение да спрат до „споделяното наследство“. Споменатата вече компаративистка акад. Катича Кюлякова признава, че „тъкмо тълкуването на миналото отдалечава историографията от реалността и я довежда до ситуация да манипулира фактите“.

Значи освен всичко друго, медиавистите от Скопие лично осъзнават какво вършат със своя изпитан във времето инструментариум. С това може да се обясни огромният интерес край Вардара към херменевиката и компаративистката. В своите трудове и изследвания учени като К. Кюлякова, Милан Гурчинов и Иван Доровски (от Братиславската компаративистична школа) залагат на „културния плюрализъм“ и „билитературността“ в рамките на... „балканския културен простор“. Всичко това е прекрасно, стига към модерните техники да не се прибавят нови манипулатив-



ни методи за присвояване на чуждо културно наследство от миналото.
Логическите спекулации са следващата техника на интелектуалните мародери. Така например в своето есе „Чувствителност за разлики“ (том 106 от мегапоредицата „Македонското есе“), писателят Бранислав Сарканич, като се опи-

ра на „постмодерното мислене“, изразява своето подозрение, че българите имат намерение да му отнемат „македонската идентичност“. Б. Сарканич приважда като довод за своята „македонска различност“ цитат от статия на Цветан Тодоров, който разказва за това, как при срещата си с българския интелектуалец, поради своя „френски дискурс“, не е могъл да се разбере с тях. Като припомня, че е израснал „с македонския и сръбския език“ (по бащина линия - сърбин, а по майчина - македонец) и, че има 50-60-годишна „македонска идентичност“, Сарканич сравнява своя случай със „случая Цветан Тодоров“. След тази аналогия той перифразира думите на Сартр: „Направете от мене крадец. Е, добре, ще бъда крадец“. И продължава: „Искаме да бъда нещо друго (немакедонец)“ - пита Сарканич, като сравнява „българин“ с „крадец“ и пропуща да спомене, че „случая Цветан Тодоров“ е частен случай, докато случаят „българин или македонец“ е въпрос не само на идентичност, а и на историческа памет, на изконна етническа принадлежност.

Не, никога не иска (и не може) да отнеме на закоравелия македонист неговата „60-годишна идентичност“. Но не поспайте и не присвоявайте българското културно наследство. Ни ни правете съзучастници в интелектуални кражби и посегателства без историческа давност.

Тук става дума за обща системна слабост на българската политическа класа или ако искате на самата българска политическа система.

Българската политическа класа страда от два централни дефекта, които са непоправими към днешна дата.

Едното е, че българската политическа класа е неподставителна. Политикът – и индивидуалният политик, колективният политически субект е реален тогава, когато е представителен. Ако една политическа класа е неподставителна, ако не изразява чрез себе си и своите действия волята на своите членове и гласоподаватели, тогава тя е нереална.

Втората причина е, че на днешната българска политическа класа ѝ липсва нещо, без което няма политика – това е т.нар. „лидерство“.

В тази категория няма нищо мистично. Политикът е нещо като вектор, като ориентирана в някаква посока стрела и сочи посоката за по-добро бъдеще. По-сериозните партии имат своите програми, например БСП има програма, в ГЕРБ също – макар че не са казали, че са написали програмата си. За ДПС знаем, че те са за „правата и свободите“. Така всяка сериозна системна партия може да посочи посоката, в която води своите избиратели.

Останалите, извънсистемните партии просто не са дали посока. Цялата българска политическа класа вече не е вектор, който сочи нанякъде, а е машина, която живее заради собствените си интереси. Сиреч, тук става дума за дълбинна политическа кризисност в основанията на българския политически живот.

Какви кризи включва тази кризисност?

Първо, няколко кризи, ако ги „етажирам“. Първите два етажа аз ги назовавах вече: слаба или никаква представителност.

Второ, слабо или никакво лидерство. Големите партии могат да посочат просто някакъв хоризонт без подробности, без оперативни тънкости, без оперативна конкретика. Още един проблем, който също участва в глобалната криза на съвременната българска политика, това е неспособността да се произведе някаква обща платформа между различни политически субекти. В България самата идея за коалиционност, т.е., за сумиране на ресурси и на импулси в една обща посока от различно мислещи политици, много трудно се защитава. Работата е там, че казано метафорично, българските партии в момента са взаимно перпендикулярни. Изборджийската технология предполага първият, който обяви своята коалиция, ще бъде в най-неблагоприятно положение. Най-правилното поведение

БСП, водена от Корнелия Нинова, е двойно мотивирана за спечелване на изборите



ние преди избори, твърди технологията, е последен да кажеш, с кого ще се коалираш.

Четвърто и то също е елемент на кризата, не съществува атмосфера на морално политически подем, който по правило, преди едни избори, трябва да се усеща. По-скоро се усеща досада, тревога, безкокойство. „Кой ще ти прави сега избори, бе?“ И е съвсем правилно предположението, според мен, че политическите субекти в България, всеки по своему, ще участват в тези избори в името на следващите избори, за които се предполага, че повечето от проблемите на днешна България ще бъдат решени.

Доц. Вацев, при това положение тези избори като факт и възможности за тях няма ли да се проиграт? И сметките на мнозина от партийните ръководства да останат без кръчмар?

Да, вие може да се окажете права по първа точка. Тези избори, в този смисъл, може да се окажат несъществени или не състоятелни.

Но вашето предположение, че всички могат да бъдат измамени, не е съвсем реалистично. На мен ми се струва, че досегашните партии по някакъв начин ще успеят да се възпроизведат, всеки по своему.

Очаквам че досегашното състояние в днешния парламент, по някакъв начин и до някаква степен, може и да се възпроизведе, но обществото, според мен, няма да уести решителни промени след тези избори. Според мен е така, защото българската политическа класа е издребняла, осточяла, загубила исторически ориентири, занимаваща се само със себе си, с гръб към националния и обществения интерес. Но това вече е друг разговор.

Какви коалиции можем да видим в следващия парламент и коя ще улови властта?

Коалиция между ДПС и ГЕРБ е напълно възможна. Разбира се, тя ще има своята специфика. Коалиция ще бъде де факто, а в ДПС го умеят това съчетание на виждания и интереси между партия, която държи парламентарно мнозинство, и партия, която държи мандат. Колко пъти в България така е ставало. Коалиция може да направят и Слави Трифонов, който имаше нерви да удържи своите публични предпоставки до ден днешен. А от него ще се очаква да запълни много сериозни липси в другите партии.

Освен това трябва да помним, че има разлика между предиз-

борни и следизборни коалиции.

Картите на едните и другите съвсем не съпадат. Напълно е възможно две партии да изглеждат като противници в предизборната борба, но да имат договори за следизборно сътрудничество до степен на участие в правителствена формула. Така че всички карти от този род, са възможни.

Къде да търсим алтернативата на управляващите – повече в дясно или повече в ляво?

Дошло е времето за коалиции от лев тип, но това е само теоретическо предположение. За да отговорим съдържателно на вашия много сложен въпрос, трябва да видим състоянието на българската левица. Тя мина през ужасно падение с особено тревожни моменти, когато се очакваше просто да се развее в пространството, да се разпадне. Сега като че ли има процеси на консолидация, на възраждане или поне на поява на воля за изборна победа.

Като човек, който познава тази партия, аз мога да заявя съвсем отговорно, че тази партия по-скоро е била готова досега да прави безпринципни коалиционни формули, отколкото да се бори за власт истински. Сега ми се струва, че волята за власт, а това е централна философска категория – волята за власт, като че ли се е заселила отново в щаба на „Позитано“ 20. Но там пък има, както казах, едно малко, но много шумно движение от хора, които под лозунга: „Убий Нинова“ – „По-добре да заубим, но тогава ще отстраним Нинова“ могат да бъдат сериозна пречка по пътя на БСП. Аз очаквам добро представяне на БСП на тези избори.

Какво разбирате под добро?

Нарочно използвам този израз. Добро представяне, според мен, би могло да бъде например, ако БСП увеличат своя изборен резултат. Ако увеличат

парламентарната си група. Истинското добро представяне, в смисъл на победа, е, да надмине чрез брой депутати, броя на днешната управляваща коалиция или поне да надмине ГЕРБ. За мен това теоретически не е невъзможно, но всичко зависи от това, как политическите технологии на „Позитано“ ще разиграят картите си. Все още нищо не е окончателно предопределено.

Дадоба ли ги? Те започнаха да ги дават. Например „освобождаването“, на редовия социалист Георги Гергов от Пловдивската организация, е само по себе си доказателство за нова идентичност. Тук е интересно не толкова Гергов, към който аз нямам никакви лоши чувства, но той би трябвало да развива като опитен човек, че трябваше да отпадне, поради същите причини, поради които отпадна един Цветан Цветанов от ГЕРБ. Просто това е т.нар. политически курбан.

И това се нарича ултъпяване на политическата видимост, на политическия облик на съответната партия. Има и други доказателства, че в БСП има процеси на изграждане на нова политическа идентичност, но за съжаление не съм сигурен дали времето ще им стигне. ГЕРБ има своя административен ресурс. БСП има своите основания в нарасналите обществени очаквания за друг тип политика, защото обществото, оставяйки си най-различно и нееднородно по своите политически нагласи, е уморено от досегашната политика и ще се радва на друг тип политика.

Въпросът е дали на „Позитано“ ще могат да очертаят облик на тази друга политика? Според мен, засега успяват. До датата на изборите новата политическа идентичност трябва не просто да е кристализирала, но тя вече трябва да бъде видима отвсякъде, да бъде незабиколим фактор. Да видим дали ще могат да го направят.

Не бих казал. Главното асо, то

не пето, а още четири аса, във вътрешните джобове или в ръкавите са в ГЕРБ.

ГЕРБ разполага с целия огромнен административен ресурс. Това е съвкупността от скрити шансове и скрити ресурси, с които една управляваща партия – ГЕРБ или не, винаги разполага. Управляващите партии винаги имат предимството на административен ресурс. Пето асо, но то не е карта, то е по-скоро предпоставка, има и в БСП. Това е да се очертае колкото може по-пълно образът на желаното бъдеще и заедно с това, да се дадат колкото може повече заявки и, разбира се, и доказателства, че БСП има нова политическа идентичност. Ако не говоря съвсем уверено за БСП, то е защото времето до изборите не е много. Задачата на БСП е не толкова да консолидира твърдото си ядро, колкото да даде повече доказателства за своята нова автентична политическа идентичност.

Дадоба ли ги? Те започнаха да ги дават. Например „освобождаването“, на редовия социалист Георги Гергов от Пловдивската организация, е само по себе си доказателство за нова идентичност. Тук е интересно не толкова Гергов, към който аз нямам никакви лоши чувства, но той би трябвало да развива като опитен човек, че трябваше да отпадне, поради същите причини, поради които отпадна един Цветан Цветанов от ГЕРБ. Просто това е т.нар. политически курбан.

И това се нарича ултъпяване на политическата видимост, на политическия облик на съответната партия. Има и други доказателства, че в БСП има процеси на изграждане на нова политическа идентичност, но за съжаление не съм сигурен дали времето ще им стигне. ГЕРБ има своя административен ресурс. БСП има своите основания в нарасналите обществени очаквания за друг тип политика, защото обществото, оставяйки си най-различно и нееднородно по своите политически нагласи, е уморено от досегашната политика и ще се радва на друг тип политика.

Въпросът е дали на „Позитано“ ще могат да очертаят облик на тази друга политика? Според мен, засега успяват. До датата на изборите новата политическа идентичност трябва не просто да е кристализирала, но тя вече трябва да бъде видима отвсякъде, да бъде незабиколим фактор. Да видим дали ще могат да го направят.

Не бих казал. Главното асо, то



д-р Ваня Ангелова ИВАНОВА

Повод за настоящата статия е назначаването през м. юли м.г. на Харалампий Ничев - клирик на Цариградската патриаршия, за духовник, който да се грижи за духовните потребности на българската общност в Истанбул. Това се случва за първи път след „Българския Великден“ през 1860 г. и след извоюването през 1870 г. на независимо съществуване на Българската православна църква под името „Българска екзархия“. Това на значение е опит за обезсмисляне борбите на българите за църковна независимост и може да отблъсне сънародниците ни в турската столица от Българската православна църква (БПЦ), която все още не е излязла с официална позиция по въпроса.

Движението за постигане на българска църковна независимост през ХХ век не е само религиозен проект, а един от най-успешните политически проекти на българите, живеещи под османска власт. Тогавашният български политически елит успява да отдели църквата ни от властта на Цариградската патриаршия и да очертае териториите, населени преимуществено с българи. Цариградската патриаршия възприема този акт като политическа заплаха за своето господство и през септември 1872 г. обявява новоучредената Българска екзархия за схизматична.

Едва през 1945 г. се създават благоприятни условия, които позволяват схизмата да бъде вдигната. Диоцезът на Българската православна църква е свит само в държавните граници, но тя получава признание на пълната си независимост (автокефалия) и заема своето място сред поместните православни автокефални църкви. На 10 май 1953 г. Църковнонароден събор възстановява нейното патриаршеско достойнство. Благодарение на посредничеството на Руската и Антиохийската патриаршии, на 27 юли 1961 г., Цариградската патриаршия официално признава възобновената Българска патриаршия и установява канонични отношения с

ВСЕЛЕНСКИЯТ ВАРТОЛОМЕЙ

ПОРЕДЕН ОПИТ ДА БЪДЕ ПОСТАВЕНА ПОД КОНТРОЛ БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ОБШНОСТ В ТУРЦИЯ

Ваня Ангелова Иванова е магистър по история и философия от СУ „Св. Кл. Охридски“. Доктор по политология на УНСС. Творческата ѝ биография включва монографии, студии в научни списания, публицистични статии в периодичния печат и участия в телевизионни предавания, чийто основни теми са свързани с тракийската кауза и с проблемите на поредния български преход след 1989 г.

След 1945 г. българската общност в Турция минава под юрисдикцията на Цариград, но свещениците продължават да са българи, посочени от Българската патриаршия, което е договорено при вдигането на схизмата.

Българската общност в града на Босфора няма възможност да излъчва свещеници от своите среди, затова такива се изпращат от България. По подобие на Иларион Макариополски, последният цариградски свещеник, българинът Константин Костов, през втората половина на 90-те години, спира да споменава името на Вартоломей, с което показва, че не признава властта на Цариградския патриарх.

Как се стига до този смел акт на българския свещеник?

От многобройни публикации, както в българската, така и в турската преса става ясно, че на 12 февруари 1994 г. Вартоломей заявява на свещеник Константин Костов, че българската православна църква в Истанбул е напълно подвластна на гръцката патриаршия и във връзка с това му разпорежда занаяпред да издава кръщелни и венчални свидетелства на гръцки език предоставяйки му и образци. Това не е единственият опит за наме-



Цариградският патриарх Вартоломей

не тази, която решава проблемите на православния свят. Тази линия на Фенерската патриаршия е особено силно изразена по времето на патриарх

Атинагор (1948-1972), който си позволява да прави изявления от името на целия православен свят. През годините са-



Църквата „Св.Св. Константин и Елена“ в Одрин.

неприветливостта на Цариградската патриаршия като съвременен „център на Православието“ се засилва и достига своя апогей след 1991 г., когато за Цариградски патриарх е избран Вартоломей. Ползвайки титлата „вселенски патриарх“ Вартоломей е решил, че има изключителни права за решаването на проблемите на православния свят и наказва „неподчинените“ на свещеник Константин Костов, с уволнение. Това предизвиква недоволство сред българската общност.

През 1996 г. Борислав Чипов - член на Българската православна фондация, изпраща писмо до Патриарх Максим, в което се казва следното:

„Настоящият гръцки патриарх във Фенер, Вартоломей I, от дена, когато е бил интронизиран, има за цел да погръчи и асимилира българската общност. Владичите на гръцката патриаршия често посещават нашите църкви и използвайки високите си чинове, идват неканени на най-видните празници като Цариградска фенерска гръцка патриаршия. Костите да служат на гръцки език. В Истанбул гръцката патриаршия притежава над 80 църкви. Не е ли интересно, че докато гръцката патриаршия се оплаква от духовното иго на гръцката патриаршия, роптаят в гробовете...“

на стр. 10

техните църкви стоят затворени, намират духовници, които да изпращат в нашите църкви?...

Аз, въпреки че съм член на църковното настоятелство, не искам да отивам на църква в дните празници; жена ми и двете ми дъщери също не искат; майка ми и други като нея патриотки, членове на общността ни, също бойкотират и започнаха да не ходят на църква. Ние не искаме да слушаме гръцко слово в нашите църкви. На по-важните богослужения идват едва 15-20 души. За празника на Св. Стефан се раз-

Надявам се да разберете, уважаеми читатели, откъде идва враждата между нас, българските комунисти и българските националисти. Защото ние, българските комунисти – интернационалисти и патриоти, дадохме хиляди жертви, опитвайки се да попречим на националистите да подложат на изтребление българския народ и да предизвикат етническото ни прочистване от изконно заселени с българи, територии на Егейска Македония и Източна Тракия. Не успяхме да им попречим нито за едното, нито за другото, в периода 1912-1918 г. Поколенията на моя дядо беше подложено на изтребление и етническо прочистване. Когато, обаче, дойде редът за изтребление на поколенията на моя баща и етническо прочистване, ние, българските патриоти, реализирахме частичен успех. Българските националисти подложиха на изтребление поколенията на баща ми. Но благодарение на нашата борба против фа-

шизма, България остана в своите граници.

И така: Ролята на българския национализъм за междуетническите отношения в България в периода от Освобождението до 9.09.1944 г. Два мита!

В периода от Освобождението до 9.09.1944 г., българският политически елит се намира под влиянието на идеологията на национализма. Това, от една страна, изиграва положителна роля:

А. Защото национализмът е мощен фактор за подготовката и Съединението на Княжество България и Източна Румелия през 1885 г. Мощен фактор е за извоюване на победа над сръбските войски, нахлули в България след Съединението. Б. Защото мобилизира и мотивира българския елит за съпротива по време на преврата, организиран срещу княз Александър Батенберг от руския царизъм през 1886 г. Българският политически елит, въпреки русофилството на по-голямата част от българския народ, успя-

КРАДЕЦЪТ ВИКА –

ва да се откъсне от влиянието на руския царизъм. Друг е въпросът, че впоследствие попада под влияние на Германската империя.

От друга страна, обаче, българският национализъм изиграва отрицателна роля за развитието на междуетническите и междунационалните отношения и съдбата на българския народ. Защо?

Защото насажда сред българското население предубеждение и омраза към другите балкански народи – гърци, сърби и турци. Насажда омраза и предубеждение и към останалите в Родина та си български тюрки.

Защото българският национализъм предизвиква като своя противотеза турския национализъм.

Защото българският национализъм вкарва страната ни в унищожителни войни, свили двойно нашето землище.

Защото българският наци-

онализъм предизвиква етнически прочиствания на българите в смесени райони.

Защото българският национализъм предизвиква няколко етнически прочиствания на българските турци. Коего влоши междуетническите отношения. А освен това се отразява крайно негативно на българската икономика.

Защото българският национализъм „привиква“ българския национален капитал към увеличаване на печалбите, чрез перидично изтребление на българската нация, а не чрез търсене на диференциална печалба. Т.е., не чрез „нови комбинации на производствените фактори“.

А чрез брутално понижаване на стойността на работната сила, на цената на труда, използвайки войни, за да подложи българския народ години наред на мизерия, глад, нищета, епидемии и пр. По такъв начин „привиквайки“ българския народ към ня-

колкократно по ниско ниво на потребление, изтребвайки болните, саканите, възрастните и пр. българи, управляващата класа намалява производствените разходи на едрия капитал за работна сила и многократно увеличава неговите печалби.

Защото българският национализъм създава митове, които „разяждат“ българското национално самосъзнание. Например мита за „турското робство“.

Много популярен и до днес е митът за „турските зверства в Батак“. Самото Баташко клане не е мит. То е факт. Но този факт се представя от официалната историческа наука по превратен начин. Представя се като зверства на турците над българите. А това е лъжа. Кланетата са извършени от башибозук. Основна част на башибозука са помаци от околните села. Предвождани от помака Ахмет ага Баруналията. Баташкото клане е позорна страница в българската

рикански агент. На този фон изключително тревожни са опитите и претенциите му за контрол над православните християни, които той заявява открито. Така например по време на архиепископски събор в Истанбул през 2018 г. Вартоломей в прав текст обяви, че ако се откаже от своите изключителни права (?), за решаване на проблемите на православния свят, поместните църкви ще действат като „оце без пастир“. Това изказване показва, че негово светейшество е загубил реална представа за своето място сред останалите патриарси, без да си дава сметка, че ако продължи да действа все така безцеремонно срещу тях, разчитайки на политическа подкрепа от САЩ, в един хубав ден може да остане в изолация.

ВСЕЛЕНСКИЯТ ВАРТОЛОМЕЙ

ПОРЕДЕН ОПИТ ДА БЪДЕ ПОСТАВЕНА ПОД КОНТРОЛ БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ОБШНОСТ В ТУРЦИЯ

в манастира в Шипка“, и заявява, че ще назначи свой клирик – Харалампий Ничев, който говори български, гръцки и английски, а учи и турски. Малко известен факт е, че протежето на Вартоломей е негов стипендиант, по времето когато учи в богословския институт в Бостън, САЩ.

Българските вестници изобилстват с публикации, от които става ясно, че новоназначеният от Вартоломей клирик, е скандално известният в България бивш разколник архимандрит Харалампий (Ничев). Той се е подвизавал като свещеник в няколко български епархии, преди да бъде изгонен от Видинския епархийски съвет. Като игумен на Добридолския манастир, през 2009 г. е наказан за сделки с манастирски земи, за присвояване на пари, за системно отсъствие от светата обител и други. След като е низвергнат от БПЦ, напористият духовник се преквалифицира и става мениджър в казино.

След няколко години низвергнатият се покалял (!) и Видинският епархийски съвет го възстановява в презвитерска степен, а след шестмесечен изпитателен срок, му връща и титлата архимандрит. През юни 2016 г. архимандритът „прослави“ България с появата си на светия велик събор на остров Крит, на който БПЦ не изпрати представители.

През 2017 г. архимандрит

Харалампий напуска лоното на БПЦ, преминава на служба



Архимандрит Харалампий (Ничев)

във Вселенската патриаршия и някак „естествено“, с протекцията на Вартоломей, става клирик в Истанбул. Формално Вартоломей спазва спогодбата от 1945 г. като е поискал мнението на църковното настоятелство за назначаването на Харалампий Ничев. И съответно го е получил, макар и с уговорката „докато премине пандемията.“

Въпросът не опира до назначаването на лицето Ничев.

Проблемът е друг и той е свързан с взаимоотношенията между православните църкви и Цариградския патриарх, който използва всеки опит, за да докаже, че има изключителни права за решаването на про-

блемите на православния свят. Назначаването на Харалампий Ничев като клирик, за да обгрижва духовните потребности на сънародниците ни в Истанбул, е поредният опит на Вартоломей да демонстрира „свръхпатриаршеска“ власт и да постави под контрол българската общност в Турция. Могат да се посочат много факти и от миналото, и от настоящето, показващи безцеремонното отношение на Цариградския патриарх към останалите поместни църкви, в т.ч. и към Българската православна църква, която по силата на редица исторически обстоятелства, е най-потърпевша. Достатъчно е да припомним периодично отклоненията на Вартоломей да се представя за глава на православия, защото не е такъв и вместо да помирява, той създава конфликти. Тя трябва да реагира, за да защити патриаршеското си достойнство и чест, както и това на православните българи.

Истанбулският патриарх Вартоломей отдавна е загубил авторитет пред турските власти. Едно от доказателствата за това, е че не успя да защити статута на православния храм „Св. София“, който бе превърната с вековната борба за права, достойнство и самостоятелност, които трябва да се отстояват и днес, както от БПЦ, така и от българската дипломация.

Не трябва да забравяме, че историята за българските православни християни е изстрадана. Тя непрекъснато напомня своите послания, свързани с вековната борба за права, достойнство и самостоятелност, които трябва да се отстояват и днес, както от БПЦ, така и от българската дипло-

ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА!

история. Българи-мюсюлмани по дивашки, зверски начин коллят български християни. Вместо този факт да се осмисли и да се търси начин за помиряване на наследниците на българите-мюсюлмани и българите-християни, българските историци прехвърлят вината от болната глава на здравата. Не сме виновни ние, българите, за зверствата, а са виновни „турците“.

Именно нежеланието да се признае, че по време на априлските бунтове 1876 г. едни българи са кляли други българи, и да се търси помирение между наследниците на жертвите и палачите, стои в основата на липсата на чувство за българска идентичност на българите-мюсюлмани. Политиката на българската държава е крайно непоследователна към българите-мюсюлмани. На няколко пъти насилствено са им сменяни турско-арабските имена. А след това са връщани. Людмил Георгиев много точно говори за трагичната историческа съдба на помаците. „В психологичен план трагизмът на помаците се свежда до исторически възпроизвеждащи се кризи в търсене на тяхната собствена идентичност, а нито държавата, нито историците, нито българите, нито турците, са им помагали и им помагат за преодоляване на тези кризи, защото всеки императивно е настоявал, че те са точно определено нещо, съвзвучно със собствените им временни интереси... С други думи, могат ли помаците да се чувстват равноправни български сраждани, при положение че непрекъснато им се внушава различността, онази двойственост между език и религиозна принадлежност?“ Отговорът е, естествено че не могат!

Непоследователна е политиката на българските правителства, както към българите-мюсюлмани, така и по отношение на българските тюрки. Правят се редица опити за насилствено изселване и преименуване, както на едните, така и на другите. Етноцентризмът и национализъм

Идеологията на повечето от борещите се за създаване на централизирана национална държава, политически движения, е национализъмът. В неговата основа лежи една дълбинна нагласа на индивидуалната и колективната човешката психика – етноцентризмът.

Етноцентризмът – това е рефлексът (нагласата, предразположеността и пр.) да се съди за другите култури от позицията на своята собствена култура. Етноцентризмът е естествена социално психическа нагласа на всеки човек. Хората имат нагласа да считат своята култура за единствено „истинска“, „пра-



вилна“ и т.н. За индивида неговата народност, етност, група и т.н. имат особена ценност. Индивидът е склонен да подценява и дори презира ценностите, обичаите и традициите на другите народности, етноси и групи. Етноцентризмът е предпоставка за възникване на ксенофобия, т.е. враждебност и омраза към всичко чуждо. Възникване на реални икономически, политически и пр. противоречия между различни етноси и нации може да доведе до появата на шовинизъм и до разпадане на етнически или международни войни.

Национализъмът е идеология и политика, имаща своите корени в етноцентристките нагласи. Тя възпитава в любов към родината и нацията, но и в предубеждение, пренебрежение, високомерие и дори омраза към другите нации, народности и етноси. Патриотизъмът е идеология и политика, която също възпитава в любов към родината и нацията. Но тя не насажда предубеждение и омраза към другите нации и етноси. В България, по време на национално-освободителните борби, патриоти са били В. Левски, Л. Каравелов и Хр. Ботев. Но повечето от активистите на националосвободителното движение са били националисти.

Тогава национализъмът е изиграл положителна роля, защото е бил мобилизираща сила в борбата за освобождение от османската власт. Това се отнася и за другите балкански национализми – сръбския, гръцкия и румънския. Най-късно на Балканите възниква турският наци-

онизъм – след поражението на османците в Първата световна война. И затова турците най-късно извършват своята националосвободителна революция и се освобождават от властта на османците.

След националното освобождение от османците, обаче, балканските национализми започват да играят отрицателна роля. За България доминанцията на националистически партии в политическия живот е една от най-съществените причини за участието ни в четири войни – Балканската, Междусъюзническата, Първата световна и Втората световни войни. Те завършват с национални катастрофи. Българският народ търпи години наред глад, лишения, мъки и телло. Стотици хиляди са убитите и осакатените. България губи значителни територии, населявани основно от българско население. На тези територии българското население е или насилствено изселено в България, или насилствено асимилирано. Ние, българите, в определени периоди също сме прилагали политика на асимилиране на тюркското население, както например беше през 80-те години на XX век (безуспешно).

През 90-те години на XX век, балканските национализми – сръбски, хърватски, бошняшки и др., предизвикаха няколко войни на територията на бивша Югославия. Резултатите от тях са също мъки и телло, жертви и лишения, и етнически промисвания. Крайна форма на национализъм е шовинизмът. Това е

национализъм – след поражението на османците в Първата световна война. И затова турците най-късно извършват своята националосвободителна революция и се освобождават от властта на османците.

за 41-во Обикновено Народно Събрание партия – ГЕРБ, е националистическа. В този парламент има още две националистически партии – „Атака“ и „Ред, законност и справедливост“. „Синята коалиция“ също се заиграва с национализма. На БСП официалната идеология не е националистическа, но нагласите на електората са националистически. От тогава – до сега, в българския парламент винаги доминират националистически партии. Парadox е, че в парламента има само една българска патриотична партия – „Движение за права и свободи“. Но нейният елит и електорат са от български тюрки, а не от етнически българи. Позорно е, че ние, етническите българи, досега не сме създали поне една българска патриотична партия. По-чвам да се съмнявам, че ние, етническите българи, можем да създадем българска патриотична партия. Дано съмнението ми се опроверга!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!



ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. ик. н. Стефан СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.и.с. Румен ВОДИНИЧАРОВ
Проф. д-р и кт. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтяба“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F
Примат се оригинал по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 22.01. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ЛИБЕРАЛИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

(Памфлет)

Демокрацията е в опасност! Изправени сме пред ордите на увредени индивиди и професионалисти, които няма да се спрат пред нищо в борбата си срещу нашите светли идеали. Остротата на този проблем бе демонстрирана в атаката им на световния символ на демокрацията – Капитолия! Така че злодеите са сред нас. В САЩ! Това са милионите, които гласуваха за Тръмп.

Но те направиха фатална грешка. Смъкнаха маските си от зверските си лица и сега не може да има никакво съмнение какво сме длъжни да направим ние. Така че, демократи, на борба! На безмилостна борба ви призовава Щабът на падналите ангели-богоборци. Разкривайте навсякъде, където ги намерите, тези архаични консерватори! Дори и във вашето семейство. Те са навсякъде. Но нашата надежда са децата с вече изградени нови морални устои, благодарение на правилното обучение още в детските градини, за равенството на половите и прочие джендари-зми. Следващият окоп на фронтовата линия са социалните мрежи, където вече бдят воините на високия демократичен морал, оказали се победители в не една битка за тържеството на суперморалните джендърски принципи. Дерзайте! Събудиха се най-сетне от неправилния летаргичен сън мениджърите на FATMA (Facebook, Apple, Twitter, Microsoft and Amazon), приспани от старите принципи на демодираната демокрация. И те вече не се колебаят макар да заявиха с прискърно неудоволствие, че временно се налага да нарушат дори Конституцията на САЩ! Те решително се разправиха с атавистичната морална епидемия, обхванала и най-високите политически и държавни институции,

включително президентството. Тръмп показа от ясно по-ясно, докъде е стигнала тази морална инфекция. Но свърши се с летаргичния сън. Всички либерални и неолиберални воини са вече събудени и мотивирани. Събуденето беше болезнено, но абсолютно необходимо. И от този момент едва ли някому би се присънила подвеждащата думичка милост. За тази цел се налага временно да се обвинят някои про-



славени демократични ценности. Не че ги е имало, но това „свобода на словото“ и „свобода на сформирани на групи в социалните мрежи и извън тях“, без да са под околото на надежден и неотменим високоморален контрол, някак звучи демократично. Налага се да се вземат строги мерки и по линия на работодателите, за внимателен подбор на всички кандидати, само след като предварително и моментално, бъдат уволнени всички морално увредени тръмписти! Те могат на новоосвободените работни места, да назначават нови, здрави демократи, подкрепящи принципите на ЛГБТ обществата, с напредничавите идеи на бъдещето за свободата на пола и еднополовото съжителство.

Либерали, бдете! Моралният проблем в своята същност е интернационален и всеобхватен. Той заплашва световната

демокрация и днес тя е в опасност! Опитът е показал най-убедително, че морално увредени личности се сформират най-вече в т.нар. национални държави, позволяващи си регулярно, да нарушават свещените джендърски принципи, поради някакви си там национално-исторически причини. Бъдете най-активни! На първо място, пренапишете наново историята им, и изгорете всички стари учебници от програмата на националните държави. Особено внимание обърнете на тези, за началното училище, където във все още девствените детски либерални души, има опасност да плъзне заразата на националната самоличност, а това би било ужасно. Този проблем враговете на прогреса правилно определят като стратегически. Ако днес не победим, няма да можем след някое и друго поколение, да възстановим свободата на словото и свободата на сдруженията, на вече свободни от всякакви морални предразсъдъци личности първа категория! Особени надежди имаме и за осъществяването на морално-цифрово-имунологичния контрол, със следващата стъпка – издаване на електронно-морален сертификат, който ще осъществи и светлия идеал за световна демокрация, гарантирана чрез най-демократичния електронно-фотонен чип-контрол. Навярно се питате кой ще осъществява този контрол? Не се безпокойте. Ама никак. Има кой. И ако искате да знаете, винаги е имало. Без малко Тръмп и тръмпистите с главовете на някакви си 75 милиона избиратели, да провалят десетилетните ни усилия. Не сполучиха, не пресушиха Вашингтонското блато. И за нас остава само да дорисуваме демократичното бъдеще. Непосредствена бариера към него в настоящия момент са все

ИВАН ВАЗОВУ

Кирил ХРИСТОВ



Боговдъхновеный, теб роди те мисълта на Стара планина. И пое на робството в тъмните своя път ти - път към светлина.

Векове свобода робът чака - и вестителя ѝ. О, блажен! Ти дойде и тъмна нощ оплака на пределите на нощ и ден.

И донесе обич беззаветна в бурите на новия живот: колко пъти твоят слово светна на водители и на народ!

Безначалъе, кръсъци отровни, брат от брата кански тук пищи. Но ти добродетели върховни на душите робски приобщи.

Дойде време - българското име бе на вси уста! О, славни дни! Но еднаж ли ний, непостижими, падахме от страшни висини!

И с народа си многострадален сам се ти строполя в пропастта, ала още тръпен и печален сочеше му нова висота.

Слава теб, любимецо народен. Богър, крепък, с вяра ти живеи, че зората на живот свободен родний край разкъсан ще огрей.

още споменатите милиони подръжници на Тръмп в САЩ и по целия свят. Нищо че някои дори не са чували за него, но винаги са живели с традицията на семейството, на нацията и на държавността. Но вие дерзайте! Изтръгвайте от корен всеки библейски атавизъм! Всяка сянка на морал и традиции! Вие сте войниците на бъдещето! Идентифицирайте ги по един най-елементарен критерии. Те си позволяват да не мислят като вас. Това ви дава

високата отговорност на новия демократичен морал, да ги изолирате по технология, която отдавна е разработена! Да сте чували за Джордж Оруел? Да, така и си мислехме! Той беше надежден прорицател, но той вече е архаика - един дъвен, елементарен и милозлив лаик!... (на това място листът от този секретен документ на Щаба на падналите ангели-богоборци, е откъснат.)

Преписал от оригинала:
Александър Гочев



Проф. Георги НАЙДЕНОВ

В бр. 34 на вестник „Нова зора“ има рецензия на монографията „Неоосманизмът и междукултурните отношения в България“ от Тодор Коруев. Рецензията като цяло е положителна. Радвам се, за което! Когато преди

КРАДЕЦЪТ ВИКА – ДРЪЖТЕ КРАДЕЦА!

(право на отговор)

няколко години с проф. Ивайло Христов обсъждахме с каква тема да кандидатстваме за проект в УНСС, ми хрумна идеята, че неоосманизмът е много важна тема. Тази моя идея не е случайна. Аз съм български патриот. Така че не съм безразличен към опасността за поредно свиване на нашето землище и етническото ни прочистване от Източните Родопи и Лудогорието, към което ни гласкат

неоосманистите и българските националисти. Благодарение на енергията и всеотдайността на проф. Ивайло Христов и на активното участие на другите двама колеги от УНСС, изследването се реализира. Радвам се, че дори един националист като Тодор Коруев харесва нашата монография. В неговата рецензия, обаче има остри обиди по отношение на някои мои текстове в книгата. Забавно е, че хвали дру-

ги текстове, които също са писани от мен. А той казва, че са хубави, защото не са писани от мен. Да се смее ли човек или да плаче!?

В началото не мислех да отговарям на тази рецензия. По простата причина, че в нея няма критика на моите тези. А само обиди по отношение на моята личност. По късно, обаче, реших, да се възползвам от правото ми на отговор. Как?



Тодор Коруев

Като дам с известни съкращения два текста от мои монографии.

На стр. 10